

Doarpstsjerke Mantgum & Skillaerd

Brief 4

25 maart 2020

Voorzitter	Rinse de Groot	(06) 51 96 89 90
Scriba	Boukje Jilderda	(06) 45 82 75 96
Predikant	Willemien Keuning	(06) 43637575

www.pkn-mantgum.nl

Facebook Doarpstsjerke Mantgum en Skillaerd

Bij de dag; een nieuw lied.

In 2014 werd in de Protestantse kerk het nieuwe Liedboek geïntroduceerd. Na het vele werk dat werd verzet bij de voorbereiding, moest het echte werk nog komen: het landen van dit Liedboek in de gemeente. We zijn nu zes jaar verder en het Liedboek (1016 liederen) is nog steeds bezig met landen. Veel nieuwe liederen zijn allesbehalve bekend. En zo kom je ineens een nieuw lied (1003) tegen, dat geschreven is voor vandaag:

Stil is de straat.

Overall mensen in huizen verdwenen,

even een luide sirene,

stil is de straat overall.

Komt er, God, een nieuwe morgen

als een teken van uw trouw,

worden wij bevrijd van zorgen?

Contact houden.

Kerk zijn in de samenleving is volgens de grondwet van de kerk een basisfunctie van de hele gemeente.

De kerkenraad heeft de namen van mensen van wie telefoonnummer of email-adres bekend zijn verzameld, zodat iedereen met een telefoonnummer of met een e-mail adres bereikt kan worden. Helaas hebben wij lang niet van iedereen contactgegevens. Daarom vragen wij aan u als lezer ook enige inspanning.

Wilt u zonder te kijken naar lidmaatschap van de kerk, aan allen die volgens u prijs stellen op contact, toestemming vragen hun naam, email-adres en/of telefoonnummer aan ons door te geven via gudula@hetnet.nl?

Oproep

Nu we wat langer aan huis gebonden zullen zijn, willen wij op de zondagen vanuit de kerk korte meditatieve uitzendingen maken, al of niet van te voren opgenomen. De techniek hoeft niet zo ingewikkeld te zijn, maar daarbij zoeken we wel daadwerkelijk hulp bij eventuele opnames, streaming of plaatsing op internet. Wie kan ons daarbij helpen? Graag contact opnemen met wjkeuning@me.com, 0643637575.

Brieven schrijven

Er zijn vele soorten brieven. Nu steeds meer bekend wordt over het lot van "onze jongens" die in de veertiger jaren van de vorige eeuw de politionele acties uitvoerden en over de mensen die zij hebben gedood, soms na marteling, lezen wij in hun brieven hun strijd met zichzelf en hun solidaire liefde met het thuisfront. "Bij ons is alles goed", schrijven zij en wij weten nu dat het bij hen helemaal niet goed was. Zij werden al heel jong en onvoorbereid een oorlog ingerommeld en hoe moet je daar dan leven met jezelf en met jouw militaire vrienden? Hoe moet je dan een brief naar huis schrijven naar je ouders wiens bezorgde gezichten bij het afscheid je nog voor je ziet? Wat een eenzaamheid.

Van een heel ander soort waren de brieven van pater Jan van Kilsdonk, priester in Amsterdam, die in de tijd dat op de erotische liefde door het HIV virus de dood kon volgen aan de zijde van de homo's te vinden was, in de kroeg, het ziekenhuis en op hun sterfbed. Eén van zijn bloemrijke uitspraken is deze: "Als je in alle culturen ziet dat er vrouwen van vrouwen en mannen van mannen houden, kan ik als gelovige niet zeggen dat het toeval is, en nog minder een ongeval. Als gelovige zeg ik dan dat homoseksualiteit een vondst van de Schepper is. Ook daar zit God achter." Niet alleen aan hen, maar ook aan anderen die hij ontmoette schreef hij vele brieven als aanvulling op een eerder gesprek. Hij dacht daar later over na en wilde nog wat verder gaan. Naar schatting schreef hij er in zijn leven 7000. Door zijn brieven voelden mensen zich gehoord en getroost.

De dwarse weergave van Annie Schmidt van een zakelijk brief kennen we uit deze regels:

Geachte cliënten, 't wordt lente,
wat zullen we nou eens voor prettigs gaan doen.
Geachte cliënten, 't wordt lente,
de merel zingt aria's in het plantsoen.
Hij heeft zijn tarief niet gewijzigd dit jaar,
dus wij doen het ook niet, we laten het maar.
Wat kan het ons schelen, die centen.
Hoogachtend, komma, 't wordt lente!

Hoeveel kilometers aan liefdesbrieven zouden er niet zijn?

In de vorige brief deed ik de suggestie dat wij elkaar handgeschreven brieven gaan schrijven. Ik kwam op dat idee omdat de noodzakelijke afstand die wij van elkaar moeten houden ons eenzaam kan maken. Een handgeschreven brief lost dat niet op, maar het is toch wat persoonlijker dan een e-mail, een vorm van contact die wat dieper kan gaan dan een e-mail. Ik ben persoonlijk dol op het met de hand schrijven van brieven, en dan zo'n exemplaar terug krijgen: dat vind ik helemaal geweldig. Inmiddels heb ik een droom: wij pakken deze oude kunst weer op en we gaan elkaar schrijven over gewone dingen: wat we overdag doen, wat voor weer het is, over wie we ons zorgen maken, waar we bang voor zijn en wat ons troost. We kunnen ook brieven aan onszelf schrijven in de vorm van een dagboek. Alle geschreven brieven bewaren wij als kostbaar kleinood. Misschien komt er een tijd dat wij ze willen verzamelen als kroniek van ons dorp. Wie weet.

Het nieuwe testament bestaat voor de helft uit brieven, vaak in eenzaamheid geschreven aan mensen die ook in een vorm van quarantaine leefden. Zij waren "mensen van de weg" die iets van Jezus hadden gezien en geleerd en op zijn uitnodiging na zijn dood zijn plaats innamen. Zij waren zonder het te willen dwarsliggers. Ook zij kenden angst en verwarring, maar daar zat een bodem onder; een belofte waarvan zij bij hun doop (als volwassene) een lichamelijke illustratie hadden gekregen. Als ze kopje onder gingen in het doopwater, hoorden zij een stem die zei: Jij bent van mij en ik red jou door het water van de angst heen. Ik houd jou vast. Jij zal niet sterven, jij zal leven.

Die stem gaf mensen de vrijheid, onomkoopbaar te zijn, uiteindelijk voor de duivel niet bang. Zulke mensen hebben een hart onder de riem nodig. Daar zijn brieven voor.

De komende zondag (de vijfde in de 40 dagen tijd) leest de kerk traditioneel uit de brief aan "mensen van de weg" in Rome (8:9)

Maar jullie zijn uiteindelijk niet
in de ban van jullie eigen kwetsbaarheid
maar in de Geest van God
die al in jullie woont.

Houd moed en keer weer!
een hechtelijke groet van mijn neef
Luis,

Wolfgang Kersch